

H. W. Claudelinin muistolle.

Tänään saatetaan synnyin- ja kotikaupunkinsa lumenpeittämän kalmiton rauhaan hengessään ja teoissaan uskollisen Oulun pojan, ent. nimismies H. W. Claudelinin maallinen maja. Voisimme sanoa, että H. W. Claudelin nyt lopullisesti lähtee ystäviensä luota, mutta nimimerkki H. W. C. jää. Lukemattomat jutut on H. W. C. kirjoittanut oululaista — jos muistakin — nyt on aika kirjoittaa nimimerkin käytäjästä itsestäänkin.

Jouduimme, parahin nimimerkkikollega, näissä toimittamisissa paljolti ikäänkuin kilpailevallekin kannalle, mutta se ei estänyt suorasukaisen kirjeenvaihdon syntymistä välillemme ja vaikka omasta puolestani saankin pyytää anteeksi, kun olin kirjeenvaihtoverina satunnainen ja niinollen epäkohtelias, niin on puolustuksekseni mainittava, että Te HWC, olitte eräs tasavallan ainutlaatuisimpia kirjeenkirjoittajia, joka suoraan syyttämällä syyditte mehukkaita, kirpeitä arvosteluja ja asiarikkautta pursuavia kirjeitä yltämpäri. Niitä saattoi lähteä kaksikin saman päivän Kajaanin postissa. — Jouduin nimismies Claudelinin kanssa, jonka olin vain kerran pikimmiten nähnyt Oulun Hiihdon juhlaillallisilla -38, kirjeenvaihtoon Kaikuamme hyvin lähellä olevän asian vuoksi. Ryhdyinhän tuonnon toimitustyön lomassa ja rinnalla hankkimaan lisäainehistoa K. F. Kivekkään elämäntyöstä ja kirjoitin, viitteen saatua, asiasta Claudelinille vai liekö käynyt niin, että hän lukaisi jonkin KF K-pakinaisen. Kirje tuli Kajaanista, että tomahti, paksu kirje, ja niin päästiin keskustelun alkuun. Toinen kirje seurasi kohta, sitten harvempaa rumputulua viime jouluuun saakka, millä välillä toki ehdin käydä HWC:n kodissakin ja keskustella kolmenakin eri päivänä hyvämuistisen historioitsijan kanssa. Kirjoittipa hän melkein mistä hyvänsä aina oli joku sana Kivekkäästämmekin.

HWC oli erittäin hyvin perillä maisteri Kivekkään elämänvaiheista ja hänen Oulussa suorittamastaan kulttuurihistoriallisesti merkittävästä elämäntyöstään, hän suorastaan uhkuu innostusta asiasta ensimmäisenkin kerran kirjoittaessaan ja vaikka hän turhaan vaatimattomasti leimasi omat tietonsa mitäänsanomattomiksi ne ainakin minulle muutamalla repäisevällä rivillä ikäänkuin kirkastivat Kivekkään kuvan.

Kun puhuin HWC:lle siitä, että Kivekkään kuva tarjoaisi kiintoisan tutkimuksen kohteeksi sellaiselle, joka ehtisi hänen elämäntyöhönsä syventyä, innostui HWC aivan erikoisesti painostamaan Kivekkään kainulaisen tervakansan hyväksi suorittaman työn merkitystä. Hän muuttui kerta kaikkiaan kainuulaiseksi tästä aiheesta kirjoittaessaan ja puhuessaan. Ja keskusteltuani Claudelinin kanssa päivän Kivekkäästä olin melkein vakuutettu siitä, että Kivekkään ja hänen aikaisensa Kaiun nimenomaan taloudellisella linjalla ja luonnollisesti samalla suomalaisuuslinjalla Kainuun kansan elämänehtojen hyväksi suorittama työ ei mahtuisi hyvänkään kynämiehen käsittelemänä yhteen nidokseen Kivekkään muun elämäntyön kanssa, vaan vaatisi aivan oman opuksensa. HWC tiesi faktoja, joista meikäläisillä paljossa pintatietoisilla journalisteilla ei ole aavistustakaan, mutta harvapa mies tässä läänissä olikaan siinä määrin arkistojen penkkeitä ja pöytäkirjoja kapeioinut kuin ystävämmme Wille C.

Kivekkään "lukkarinrakkaus" Kainuuseen ilmenee muuten erittäin voimakkaana K. A. Järven "Harry" teoksessa, jonka juuri HWC:n neuvosta ja lainaamana ensi kerran luin, vaikka en sitä mistään ole onnistunut kirjastooni hankkimaan. Siinähan juuri Kivekkäästä vastaava toinen päähenkilö, maisteri Tervo, kuvataan kainuulaissyntyiseksi olulaiskasvattipojaksi, joka vasta tajutessaan kainuulaisuutensa ja samalla syntyperänsä ehdottoman ristiriitaisuuden kasvattajana ja kouluttajansa edustaman elämänpiirin, tervaporvareiden välillä, lopullisesti tajuaa kutsumuksensa — suomalaisen taistelijan tien.

HWC oli monisärmäinen, mutta myös paljossa jyrkkäpiirteinen ihminen. Eivät kaikki voineet aina hänen kirjoitustyyläänkään paremmin kuin hänen elämänasenteitaankaan sulattaa, eivät kaikki hänen terävää arvosteluaan silloin kun esim. näistä vanhoista kiistakysymyksistä historiaa tehtiin, mutta tämän päivän kunniaksi luulen kyllä jokaisen yhtyvän kauniiseen sananparteen: De mortuis nihil nisi bene!

Kiitos Teille, Te isävainoani vanha mittariapulainen!